

PRATARMĖ

Skelbime, kvietusiame teikti straipsnius į teminį „Politologijos“ tomą „Politika ir medijos“, buvo sakoma, jog laukiama labai plataus spektro tekstų: nuo teorinių problemų iki atvejo analizės; nuo Lietuvos situacijos iki viso pasaulio; nuo socialinės reklamos iki kino, nuo fotografijos ir muzikos iki miesto akcijų; nuo specializuotų iki tarpdisciplininių svarstymų. Kad ir kaip būtų keista, galiausiai maždaug taip ir atsitiko.

Kai paskiri tekstai, išaugę iš individualių autorių interesų, atsiduria po vienu viršeliu, jie norom nenorom suauga sąvokų gijomis, teoriniais laukais, ataidinčiais klausimais. Tad ir šiuos saisto įvairūs ryšiai, iš kurių turiniui organizuoti buvo pasirinkta skirtis tarp nūdienos, dar karštos aktualijos ir istorijos refleksijos. Pirmajam blokui priklauso įvykių, patekusių į Lietuvos ir užsienio žiniasklaidos dėmesio centrą per pastaruosius metus ar šiek tiek daugiau, analizė. Almiros Ousmanovos ir Gintauto Mažeikio straipsniai skirtinguose teoriniuose kontekstuose – revoliucijos ir protesto distribucijos – aptaria naujausias protesto formas, kurių kone ryškiausi atvejai *Occupy!* judėjimas ir dar nesibaigusi *Pussy Riot* istorija bei *Femen* kontrolversija. Tame pačiame bloke Nida Vasiliauskaitė nagrinėja tam tikra prasme atvirkštinį atvejį – projektą „Aš myliu Lietuvą“ kaip politinį įvykį, pagamintą TV pramogų industrijos, ir jo ideologinį krūvį.

Antrasis blokas skirtas istorinės atminties (per)konstravimui dokumentiniame ir eksperimentiniame kine bei kino ir ideologijos santykiui apskritai. Natalijos Arlauskaitės straipsnis nagrinėja, kaip kine „dėliojama“ trauminė istorinė atmintis apie Antrąjį pasaulinį karą ir

masinį ilgalaikį nykimą / naikinimą, taip pat ideologines šių dėlionių prielaidas. Rima Bertašavičiūtė analizuoja Deimanto Narkevičiaus kuriamas netolimos istorinės praeities versijas eksperimentiniame dokumentiniame kine ir kino galias reflektuoti istorinių pasakojimų gamybą. Nijolė Keršytė rodo, kaip per ideologijos analizę jungiasi (neo)marksizmas ir struktūralizmas ir vieno iš struktūralizmo variantų – greimiškosios semiotikos – galimybes atskleisti ideologinį pramoginio kino „pamušalą“.

Baigia tomą naujų verstinių ir originalių leidinių, skirtų istorinėms ir naujoms medijoms, jų vaidmeniui lokalinėse bendruomenėse ir globaliame informacijos tinkle, recenzijos.

Įdomaus skaitymo ir diskusijų, iš kurių, tikėkimės, išaugs kitas „Politikos ir medijų“ tomas!

Natalija Arlauskaitė

Specialiojo „Politologijos“ numerio sudarytoja